

RANSOM RIGGS

BEZDUCHÉ MESTO

NEOBYČAJNÉ DETI
SLEČNY PEREGRINOVEJ

DRUHÁ KNIHA

PLUS

Bezduché mesto

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

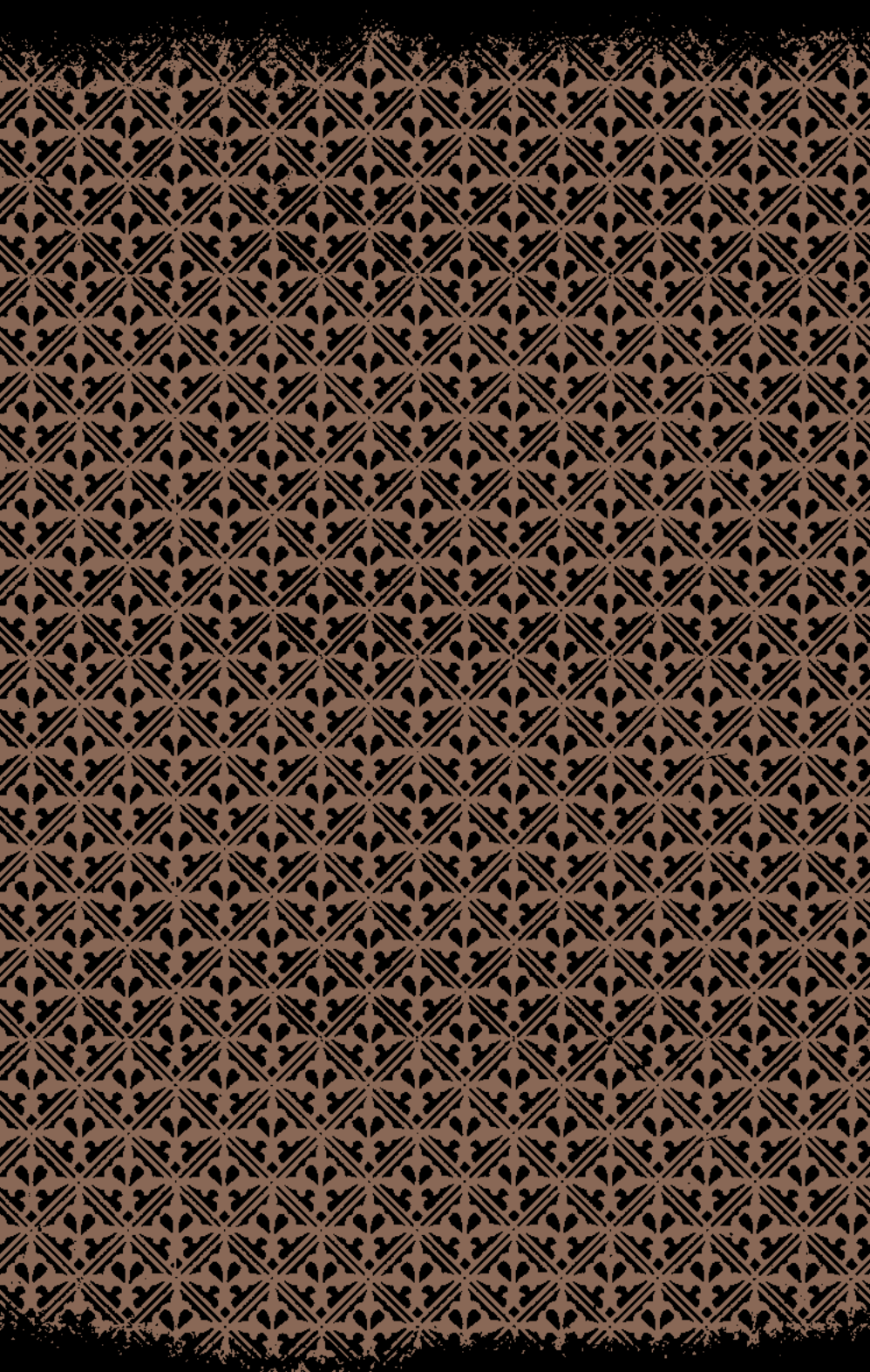
Ransom Riggs

Bezduché mesto – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

BEZDUCHÉ
MESTO

RANSOM RIGGS

BEZDUCHÉ MESTO

== NEOBYČAJNÉ DETI ==

SLEČNY PEREGRINOVEJ

== DRUHÁ KNIHA ==

PLUS

PRE TAHEREH

„A vtom už, hľa, k nám mieri na lodici
nejaký starec, čo má bielu bradu,
a ,beda,‘ kričí, ,beda, ničomníci,
nedúfajte sa nebeskému hradu:
ja preveziem vás k smutným pustatinám
do večných temnôt, do ohňa a ľadu.

No ty tam vzadu, duša živá, inam
pohniže sa, a od mŕtvych mi odíď!
Ale keď videl, že sa nepohýnam...”

DANTEHO *PEKLO*, SPEV TRETÍ,

PREKLAD VILIAM TURČÁNY A JOZEF FELIX, 1964, 2005

NEOBYČAJNÍ

JACOB PORTMAN

Náš hrdina, ktorý dokáže vycítiť prítomnosť Bezduchých a ako jediný ich aj vidí.

EMMA BLOOMOVÁ

Dievča, ktoré dokáže holými rukami zažať oheň a kedysi malo vzťah s Jacobovým starým otcom.

ABRAHAM PORTMAN
(ZOSNULÝ)

Jacobov starý otec, ktorého zabil Bezduchý.

BRONWYN BRUNTLEYOVÁ

Dievča s neobyčajnou silou.

NEOBYČAJNÍ

MILLARD NULLINGS

Neviditeľný chlapec, znalec
všetkého neobyčajného.

OLIVE ABROHOLOS

ELEPHANTOVÁ
Dievča ľahšie než vzduch.

HORACE SOMNUSSON

Chlapec, ktorý trpí prorockými
víziami a snami.

ENOCH O'CONNOR

Chlapec, ktorý dokáže na určitý
čas oživiť mŕtvych.

NEOBYČAJNÍ

HUGH APISTON

Chlapec, ktorý velí včelám, žijúcim
v jeho tele, a ochraňuje ich.

CLAIRE DENSMOROVÁ

Dievča, ktoré má na zátýlku ešte
jedny ústa; najmladšia z chovancov
slečny Peregrinovej.

FIONA FRAUENFELDOVÁ

Dievča, ktoré väčšinou nerozpráva,
no zato dokáže pomáhať
rastlinám rásť.

ALMA LEFAY

PEREGRINOVÁ-SOKOL

Ymbrynka, dokáže meniť podobu
a manipulovať s časom;
riaditeľka Cairnholmskej slučky.

NEOBYČAJNÍ

ESMERELDA AVOCETOVÁ-
-ŠABLIARKA

Ymbrynka, ktorej slučku prepadli;
padla do zajatia Nemŕtvych.

OBYČAJNÍ

FRANKLIN PORTMAN

Jacobov otec; ornitológ amatér,
ktorý má spisovateľské ambície.

MARYANN PORTMANOVÁ

Jacobova matka; dedička druhého
najväčšieho obchodného reťazca
s drogériovým tovarom na Floride.

RICKY PICKERING

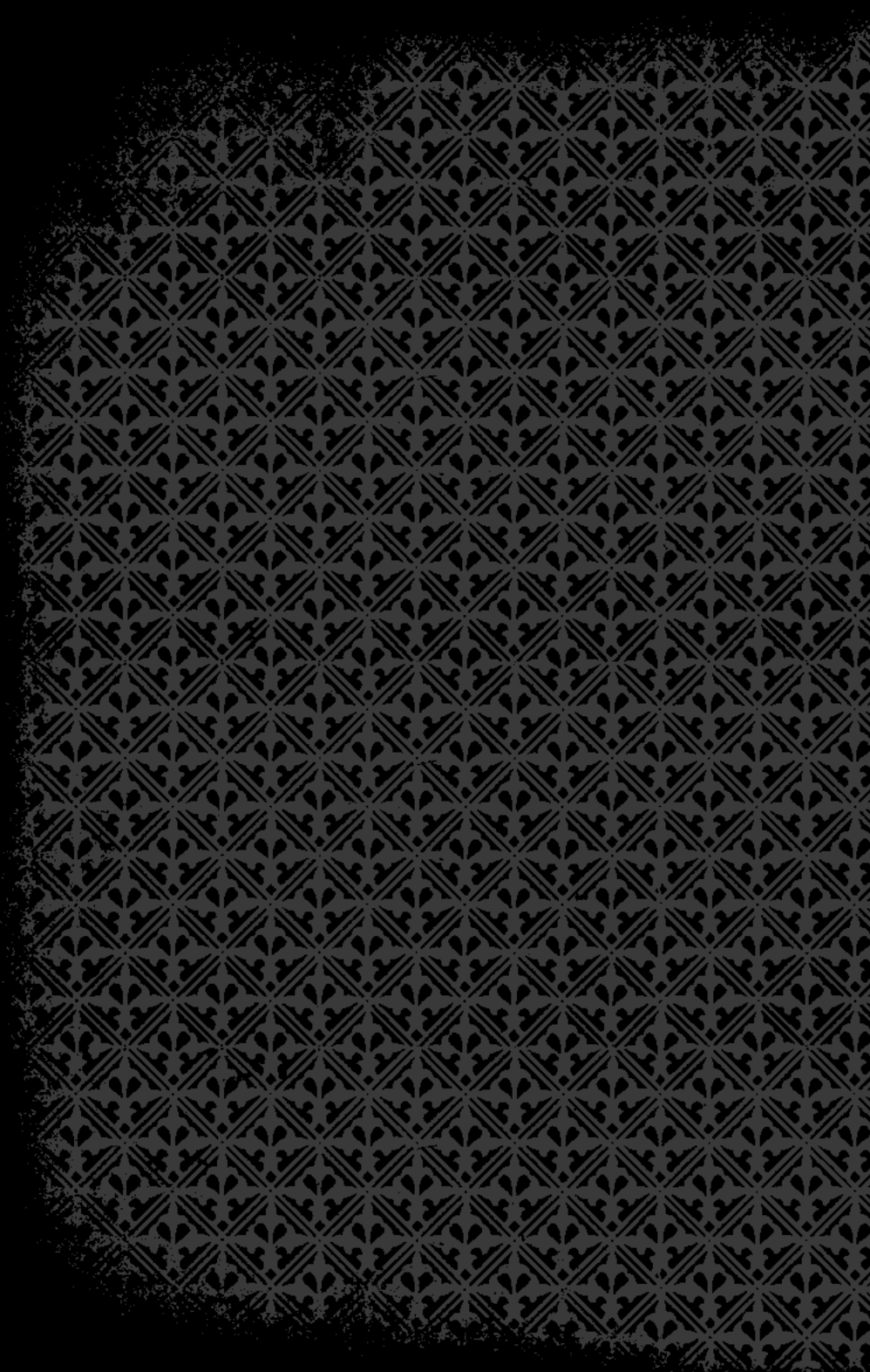
Jacobov jediný normálny kamarát.

DOKTOR GOLAN
(ZOSNULÝ)

Nemŕtvy, ktorý sa vydával
za psychiatra, aby sa votrel
do priazne Jacoba a jeho rodiny
a ktorého neskôr Jacob zabil.

RALPH WALDO EMERSON
(ZOSNULÝ)

Esejista, filozof, básnik.

PRVÁ
Č A S Ť

PRVÁ KAPITOLA

Veslovali sme von z prístavu, popri starých člnoch, ktoré sa zádumčivo knísali na vlnách a ronili hrdzavé slzy, pod pátravým pohľadom vtákov, ktoré nás ako súdna porota pozorovali zo svojho bidla na okraji starého móla pokrytého kôrovcami, popri rybároch, ktorí práve vyťahovali siete a ktorým prekvapene klesli ruky, keď nás zazreli, akoby si neboli istí, či to, čo vidia, je skutočné, alebo ich klame zrak; procesia duchov, ktorí práve vystúpili z vody, alebo bytosti, ktoré sa duchmi v blízkej budúcnosti určite stanú. Desať detí a jeden vták v troch vetkých člnoch, ktoré smerovali pomalým, no vytrvalým tempom na šire more a rýchlo sa vzdalovali od široko-ďaleko jediného bezpečného prístavu, ktorý sa, drsný a tajomný, kúpil v modro-zlatom svetle svitania. Náš cieľ, skalnaté pobrežie Walesu, sa skrýval kdesi v hmlistých dialľavách; letmý ťah štetcom namočeným do atramentu na vlhkom výkrese horizontu.

Minuli sme starý maják, nevzrušene stojaci na svojom mieste, akoby sa v ňom predošlú noc žiadna z tých hrôzostrašných vecí nestala. Akoby v jeho blízkosti nevybuchovali bomby, akoby sme sa tam takmer neutopili a nerozstrieľali nás na franforce guľky samopalov; akoby som tam nikdy nepotiahol kohútik revolvera a nezabil človeka, čomu som sám doteraz nedokázal uveriť. Akoby sme tam neprišli o slečnu Peregrinovú a znovu ju potom nenašli – keď sa nám ju sťa zázrakom podarilo vytrhnúť z pažeráka desivého oceľového tela ponorky –, hoci to, žiaľ, nebola celkom tá istá slečna Peregrinová. Bola zranená a naliehavo potrebovala pomoc, ktorú jej však, bohužiaľ, ani jeden z nás nebol schopný poskytnúť. Sedela na korme člna a bezodným vtáčím okom sledovala, ako sa s každým ďalším úderom

vesla čoraz viac vzdďľuje útočisko, ktoré s takou láskou vybudovala pre svoje milované deti.

Nakoniec sme minuli aj posledný starý vlnolam a pred nami sa rozprestrela nekonečné belasé more, pokojné vody prístavu vystriedali tisícky rozčerených vĺn, ktoré narážali o boky našich člnov. Kdesi vysoko nad nami som začul zvuk lietadla. Na chvíľu som prestal veslovať a s hlavou vyvrátenou k nebu som sa nechal unášať predstavou, ako asi z tej výšky vyzerá naša malá utečenecká jednotka: celý svet, ktorý som si zvolil za svoj, spolu s tým, čo mi v ňom bolo drahé, všetky naše neobyčajné a neobyčajne krehké životy v troch schránkach zbitých z dreva uprostred nehybného oka nesmierneho oceánu, ktoré sa uprene díva do oblohy.

Milosť!

* * *

Naše člny sa jeden vedľa druhého s ľahkosťou kĺzali pomedzi hrebene sčerených vĺn, unášané vodami priateľského prúdu priamo k pobrežiu. Pri veslovaní sme sa striedali, aby nikto z nás nepodľahol vyčerpaniu či únave, hoci sám som v sebe cítil toľko sily, že prvú hodinu som vytrvalo odmietal pustiť veslo z ruky. Pohltil ma opakujúci sa rytmus, keď som ramenami obkresľoval veľkorysé elipsy, akoby som sa každým pohybom snažil k sebe pritiahnuť neviditeľné čosi, čo sa vzpieralo a tvrdošijne odmietalo prísť bližšie. Oproti mne sedel pri veslách Hugh a za ním na prove Emma, s očami schovanými za strieškou slameného klobúka a hlavou sklonenou k mape, ktorú mala rozprestretú na kolenách. Z času na čas hlavu zodvihla, aby očami skontrolovala horizont, a vo mne sa pri každom pohľade na jej krásnu tvár prebúdzala nová energia, o ktorej som dovtedy ani netušil.

Mal som pocit, že by som takto dokázal veslovať donekonečna – až kým sa Horace z vedľajšieho člna nahlas nespýtal, koľko vody nás delí od súše, na čo Emma otočila hlavu späť k ostrovu, aby ju vzápätí znovu sklonila k mape. S rozťahnutými prstami čosi premerala a nakoniec váhavo povedala: „Sedem kilometrov?“ Millard, ktorý bol s nami v člne, jej však

čosi zašepkal do ucha, ona sa zamračila a otočila mapu, aby si prečítala čosi na jej okraji. Potom sa ešte viac zachmúrila a vzdychla: „Tak dobre, osem a pol.“ Sotva tie slová vyriekla, moje nadšenie – rovnako ako ostatných – záhadne opadlo.

Osem a pol kilometra, vzdialenosť, ktorú by ten staručký rozheganý trajekt, ktorým som pred pár týždňami docestoval na Cairnholm, zvládol za necelú hodinu. Vzdialenosť, ktorá by bola pre akýkoľvek motorový čln hračkou. O jeden a pol kilometra menej než to, čo dokonca aj moji obézni strýkovia raz do roka, síce nie bez problémov, no predsa, dokázali zabehnúť pre charitu, a len o čosi viac ako to, čo vo svojom luxusnom fitku na veslovacom treňažeri pravidelne zvládala moja matka a pyšne sa pred všetkými chválila. Najbližší trajekt na pevninu však pôjde až o tridsať rokov a veslovacie treňažéry nebývajú naložené pasažiermi ani batožinou, ani im nehrozí, že sa odklonia od želaného smeru, ak človek čo len na chvíľu prestane sledovať kurz. Najhoršie však bolo, že vody, ktorými sme sa plavili, boli nanajvýš zradné a mali povest' cintorína lodí: osem kilometrov premenlivého, náladového mora, na ktorého dne číhali zelené vraky a biele kosti námorníkov a kdesi hlboko, v príručnej temnote pod nami, aj naši nepriatelia.

Tí z nás, ktorí sa ešte dokázali zaoberať takýmito myšlienkami, predpokladali, že Nemŕtvi zostali niekde nablízku a vyčkávajú, najpravdepodobnejšie práve v nemeckej ponorke ukrytej kdesi v hĺbke mora pod nami. Ak ešte nevedeli, že sme z ostrova odišli, určite na to čoskoro prídu. Zaiste nepodnikli celú túto výpravu za slečnou Peregrinovou len preto, aby ju po jedinom neúspešnom pokuse vzdali. Vojnové lode, ktoré brázdili horizont ako obrovské stonožky, a britské vojnové letky prečesávajúce nebo zne- možňovali ponorke, aby sa mohla bezpečne vynoriť, no s príchodom noci jej v tom už nič nezabráni. Staneme sa veľmi ľahkou korisťou. Prídu si po nás, zmocnia sa slečny Peregrinovej a nás ostatných nemilosrdne pošlú ku dnu. A tak sme ďalej veslovali, s jedinou nádejou, že sa nám podarí dostať na pevninu skôr, než padne súmrak.

* * *

Veslovali sme, až nás pálili dlane a naše ramená sa zmenili na boľavé kĺbká stuhnutých svalov. Až do chvíle, keď ranný vánok vystriedalo bezvetrie a slnko začalo pražiť na naše hlavy tak, akoby sa nám chcelo poriadne prizrieť a vzalo si na to zväčšovacie sklo. Po chrbtoch nám cícerkom stekal pot. Vtedy som si uvedomil, že zrejme nikomu nenapadlo postarať sa o zásoby pitnej vody a že v roku 1940 ľudia nemali žiadne opaľovacie krémy a ich jedinou ochranou pred slnečnými lúčmi bol tieň. Veslovali sme, až nám z dlaní zliezala koža, a bolo jasné, že nedokážeme urobiť už ani jeden jediný pohyb veslom, aby sme vzápätí zvládli ešte jeden a za ním ďalší a ďalší.

„Vypotil si už vedrá potu,“ povedala Emma. „Daj, vystriedam ťa na chvíľu, inak sa celý roztopíš.“

Zvuk jej hlasu ma vyrušil z ospalej malátnosti. Vďačne som prikývol a pustil som ju k veslu, no ani nie o dvadsať minút som sa k nemu opäť vrátil. Nedokázal som čeliť myšlienkam, ktoré sa mi začali rojiť v hlave, keď moje telo odpočívalo. Zaplavovali ma predstavy toho, ako sa asi tváril môj otec, keď vstúpil do mojej izby na Cairnholme a namiesto mňa tam našiel iba ten šokujúci Emmin list, a obrazy paniky, ktorá zrejme vzápätí vypukla. Útržky spomienok na hrôzostrašné veci, ktoré som za posledné dni zažil: čeluste netvora, ktoré ma mali každú chvíľu roztrhať; môj bývalý psychiater padajúci v ústrety svojej smrti; muž v rakve naplnenej ľadom, ktorý sa mi chystá povedať svoj odkaz napriek tomu, že mu chýba polovica hrdla. Tak som radšej vesloval, napriek vyčerpanosti a neochvejnému presvedčeniu, že si už nikdy nedokážem narovnať chrbát, i tomu, že mi zliezla koža z oboch dlaní. Pomáhalo mi to na nič nemyslieť; v rukách veslá ako z olova, obťažkané dvojakým osudom náš všetkých: možným zatratením i nádejou na život.

Iba Bronwyn akoby vôbec nepodliehala únave a po celý čas veslovala celkom sama. Oproti nej sedela Olive, no krehké dievčatko by nedokázalo ťažkým veslom ani len pohnúť a pri spätnom náraze by sa zrejme vznieslo hore, kde by ho mohol uchytiť vzdušný prúd a odfúknuť ho do diaľky ako balón. Olive iba povzbudzovala, zatiaľ čo Bronwyn robila prácu za dvoch –

ba dokonca za troch či za štyroch, ak vezmeme do úvahy aj obrovské škafule a kufre plné oblečenia a jedla a máp a kníh a množstva omnoho menej užitočných vecí: zaváraninových fliaš plných jašteričích srdc, ktorých obsah sa čľapotavo ozýval z Enochovho vaku, alebo kľučky z vchodových dverí domova neobyčajných detí slečny Peregrinovej, ktorá pri výbuchu odletela a ktorú Hugh objavil kdesi v tráve po ceste k prístavu a usúdil, že bez nej odísť jednoducho nemôžu, či páperovej podušky, ktorú Horace zachránil z horiaceho domu – tej, ktorá mu vždy nosila šťastie, ako povedal, lebo ho ako jediná dokázala ochrániť pred desivými nočnými morami.

Niektoré z vecí boli natolko vzácne, že ich deti odmietali pustiť z rúk, dokonca aj keď veslovali. Fiona křčovito zvierala medzi kolenami kvetináč plný záhradnej zeminy, v ktorej sa mrvili červíky. Millard si urobil na tvár tehlovým prachom pruhy, zrejme ako súčasť osobného smútočného rituálu. Hoci boli veci, na ktoré sa tak upínali, navonok nedôležité, ba dokonca smiešne, v hĺbke duše som im rozumel: bolo to všetko, čo im zostalo z jediného ozajstného domova, aký kedy mali. Vedeli síce, že je navždy stratený, no to zďaleka neznamenal, že sa s ním dokázali rozlúčiť.

Po troch hodinách otrockého veslovania sa ostrov v diaľke za nami scvrkol na veľkosť otvorenej dlane. V ničom už nepripomínal tú hrôzostrašnú skalnatú pevnosť, ktorá sa pred niekoľkými týždňami vynorila z hmly, keď som ho po prvý raz uvidel z paluby trajektu. Takto z diaľky vyzeral krehký a zraniteľný, akoby mu hrozilo, že ho každú chvíľu zhltnie morský príboj.

„Pozrite!“ zakričal zrazu Enoch z vedľajšieho člna a postavil sa. „Mizne!“ Ostrov sa pomaly halil do prízračného závoja sivastej hmly, a tak sme na chvíľu prestali veslovať a sledovali sme, ako sa stráca.

„Rozlúčme sa s naším ostrovom,“ ozvala sa Emma, vstala a zložila si klobúk. „Možno ho už nikdy neuvidíme.“

„Zbohom, ostrov,“ povedal Hugh. „Bol si k nám vždy veľmi láskavý.“

Horace na chvíľu pustil veslo a zamával. „Zbohom, dom. Budú mi chýbať tvoje izby a chodby, aj tvoja záhrada, no zo všetkého najviac moja posteľ.“

„Zbohom, slučka,“ vzlykla Olive, „a ďakujeme, že si nás toľko rokov držala v bezpečí.“

„Boli to skvelé roky,“ dodala Bronwyn, „najlepšie roky môjho života.“

Aj ja som dal v duchu zbohom miestu, ktoré ma navždy zmenilo – miestu, ktoré v sebe definitívnejšie než cintorín pochovalo spomienky i tajomstvá môjho starého otca. Bol s tým ostrovom nerozlučne spätý a mne napadlo, či sa mi teraz, keď sa obaja pominuli, ešte niekedy podarí pochopiť, čo sa to so mnou vlastne stalo: čím som sa stal; čím sa práve stávam. Prišiel som na ostrov, aby som rozlúskol tajomstvo starého otca a pritom som objavil svoje vlastné. Sledovať miznúci Cairnholm bolo ako sledovať kľúč k najväčším záhadám strácajúci sa v temných vodách oceánu.

V tej chvíli ostrov zhltna hmla a zmizol.

Akoby nikdy nejestvoval.

* * *

Netrvalo dlho a tá istá hmla pohltila aj nás. Postupne nás oslepovala, pevnina pred nami nezadržateľne zanikala v opare a slnko sa menilo na striebristú škvrnu; v silnejúcom príboji sme veslovali stále do kruhu, až sme celkom stratili orientačný zmysel. Nakoniec sme to vzdali, zložili sme veslá a v ohlušujúcom tichu sme nečinne čakali na to, čo sa stane. V tej hmle aj tak nemalo cenu o čokoľvek sa pokúšať.

„Nepáči sa mi to,“ ozvala sa Bronwyn. „Ak tu zostaneme dlho trčať, zastihne nás noc a budeme sa musieť začať báť omnoho horších vecí, než je počasie.“

Počasie ju však zrejme začulo a rozhodlo sa dokázať nám, že nič horšie nejestvuje. Rozpútalo sa ozajstné peklo. Zafúkal mocný vietor a obrátil všetko hore nohami. Na mori sa zodvihli obrovské spenené vlny, ktoré narážali o boky našich člnov. Zaliala nás smršť ľadovej vody, v ktorej sme zrazu stáli až po členky. Rozpršalo sa a na koži sme pocítili tisíce malých pichľavých kvapiek. More si nás pohadzovalo ako gumové hračky vo vani.

„Otočte člny proti vlnám,“ zvreskla Bronwyn a preťala vodu veslom. „Ak schytáme bočný náraz, prevrátame sa!“ Väčšina z nás však bola príliš unavená, už keď sme veslovali na pokojnom mori, a ostatní boli natoľko vydesení, že jediné, čoho sa dokázali chopiť, boli okraje člna, ktoré teraz krčovitó zvierali.

Proti nám sa zodvihla vodná stena. Po chrbte obrovskej vlny sme sa vyšplhali až na jej vrchol a potom sme strmhlav padali dole. Emma sa ma pevne držala, zatiaľ čo ja som zvieral vidlicu vesla; Hugh za nami zasa z celej sily objímal lavičku. Pripadal som si ako na húsenkovej dráhe, žalúdok sa mi prepadol až niekde ku kolenám, a všetko, čo nebolo priklincované – Emmina mapa, Hughov vak i červený kufor na kolieskach, ktorý mi verne slúžil, odkedy som opustil Floridu –, popadalo ponad naše hlavy rovno do spenených vln.

Nestihli sme sa však trápiť tým, o čo sme prišli, lebo v tej chvíli sa nám stratili z dohľadu ostatné dva člny. Len čo sme ako-tak znovu nadobudli horizontálnu polohu, žmúрили sme do nepreniknuteľnej hmly a vyvolávali sme mená svojich priateľov. Tá chvíľa mŕtveho ticha pred tým, než sme ich nakoniec začuli volať naspäť, bola hrozná. Potom sa však našťastie z hmly vynoril Enochov čln so všetkými štyrmi pasažiermi na palube, ktorí nám mávali.

„Ste v poriadku?“ volal som na nich.

„Tam,“ kričali. „Pozrite sa tam!“

Až vtedy som pochopil, že ani predtým nemávali na pozdrav, ale ukazovali asi tridsať metrov vpravo, kde z vody vytŕčal trup prevrátaného člna.

„To je čln, v ktorom boli Bronwyn a Olive!“ vykričla Emma.

Lodka vytŕčala k nebu svoje hrdzavé brucho, no po dievčatách nebolo nikde ani stopy.

„Musíme sa dostať bližšie!“ skríkol Hugh a my ostatní sme sa v tej chvíli napriek únave znovu chopili vesiel a začali sme veslovať, vyvolávajúc do vetra ich mená.

Šaty, ktoré povypadávali z kufrov, teraz plávali na hladine a každý kus oblečenia pripomínal telo topiaceho sa dievčaťa. Srdce mi v hrudi divoko bilo, no napriek tomu, že som bol do nitky premočený a celý som

sa triasol, necítil som chlad. K prevrátenému člnu medzitým dorazil aj Enoch a spoločne sme začali prehľadávať vodu navôkol.

„Kde len môžu byť?“ zastenal Horace. „Ak sme o ne prišli, ja...“

„Dole!“ vykrikla Emma. „Čo ak uviazli pod člnom?“

Vyvliekol som jedno veslo z vidlice a párkrát som ním udel do plavidla. „Ak ste tam, môžete vyplávať,“ zvolal som. „Zachránime vás.“

Nekonečne dlhú chvíľu neprichádzala žiadna odpoveď a ja som cítil, ako s každou sekundou odumiera nádej, že ich ešte niekedy uvidíme. No potom sa spod prevráteného člna ozval buchot – a vzápätí cez jeho stenu preletela zovretá päť, až naokolo lietali triesky, a my sme takmer vyleteli z kože.

„To je Bronwyn!“ radostne zapišťala Emma. „Ony žijú!“

Bronwyn ešte zopár ráz udrela päťou do dna loďky a urobila v ňom dieru, ktorou sa mohol pohodlne prepchať dospelý človek. Podal som jej koniec vesla, aby sa ho chytila, a spolu s Hughom a Emmou sme ju mohli cez rozbúrené vlny vytiahnuť do nášho člna, zatiaľ čo ten jej pomaly klesal na dno. Prepadol ju hysterický záchvat, v panike stále kričala a volala na Olive, ktorá s ňou nebola. Olive jediná chýbala.

„Olive – musíme nájsť Olive,“ opakovala donekonečna, triasla sa a neprestávala vyplúvať vodu. Vzápätí vstala, aj keď sa jej ešte podlamovali nohy, a ukazovala na more: „Tam!“ kričala. „Vidíte?“

Dlaňou som si zaclonil oči pred pichľavým dažďom, ale rozoznával som len hmlu a vzpínajúce sa vlny. „Nič nevidím!“

„Tam je!“ nedala sa odbiť Bronwyn. „Povraz!“

Vtom som pochopil, na čo ukazuje: nebolo to dievča zápasiace s vlnami, ale hrubé konopné lano, ktoré, akoby zapichnuté v prevažujúcich sa vlnách, takmer vôbec nebolo vidieť. Jeho pokračovanie sa strácalo hore v hmle. Na jeho konci musí byť Olive!

Len čo sme tam doveslovali, Bronwyn lano chytila a začala ho pomaly namotávať. Po chvíli sa z hmly nad našimi hlavami naozaj vynorila Olive s povrazom uviazaným okolo pása. Keď sa ich čln prevrátil, olovené topánky jej sklzli z nôh a ona vyletela smerom k oblohe. Ešte šťastie, že Bronwyn predtým duchapritomne priviazala druhý koniec Olivinho

povrazu ku kotve, ktorá teraz spočívala na dne mora. Keby to neurobila, malá by už dávno lietala stratená vysoko v oblakoch.

Olive sa hodila Bronwyn okolo krku a nahlas vzlykala. „Ty si ma zachránila! Zachránila si ma!“

Objali sa a pri pohľade na ne mi v hrdle navrela guča.

„Ešte zďaleka nie je po všetkom,“ utrápene na mňa pozrela Bronwyn. „Ak sa do zotmenia nedostaneme na pevninu, potom sa to ešte len začne.“

* * *

Búrka trochu utíchla a spenená hladina mora sa ako-tak ustálila, no nikto z nás si nedokázal predstaviť, že by sa znovu chopil vesla. Neboli sme ani v polovici cesty, a ja sám som bol beznádejne vyčerpaný. Dlane ma páli-
li a vo svaloch mi pulzovala bolesť. Ramená som mal ťažké ako z olova. Okrem toho ustavičné kolísanie člna malo nepopierateľný efekt na môj žalúdok – a súdiac podľa zelenkastého odtieňa tváří, ktoré som videl okolo seba, som nebol jediný.

„Chvíľu si odpočinieme,“ povedala Emma a usilovala sa, aby jej hlas znel bodro. „Kým sa zodvihne hmla, aspoň si oddýchneme a odčerpáme vodu z člnov...“

„Hmla ako táto má svoje vrtochy,“ poznamenal Enoch. „Môže trvať celé dni, než sa rozplynie. O pár hodín sa zotmie a nám zostane len dúfať, že nás Nemŕtvi nenájdu a dočkáme sa rána. Sme teraz voči nim celkom bezbranní.“

„Navyše bez vody,“ dodal Hugh.

„A bez jedla,“ doplnil Millard.

Vtom Olive zodvihla obe ruky a tenkým hláskom zvolala: „Ja viem, kde to je!“

„Kde je čo?“ prekvapene sa k nej obrátila Emma.

„Pevnina. Videla som ju, keď som bola tam hore.“ Olive sa pri svojom výlete vzniesla až nad úroveň hmly a celkom jasne videla, ktorým smerom je zem.

„To nám je na figu,“ zašomral Enoch. „Odvtedy sme sa už aspoň sto-krát otočili. Ktovie, ktorým smerom je to teraz.“

„Tak prečo ma tam znovu nepustíte?“

„Si si istá?“ ustarostene sa spýtala Emma. „Môže to byť nebezpečné! Čo ak ťa odnesie vietor alebo sa nebudaj pretrhne povraz?“

Olivina tvárička nadobudla rozhodný výraz. „Uvoľnite povraz. Idem hore.“

„Keď sa takto zatvári, nikto s ňou nepohne,“ vzdychla Emma. „Prosím ťa, Bronwyn, drž ten povraz pevne.“

„Si najodvážnejšie dievčatko, aké som kedy poznala,“ povedala Bronwyn a vzápätí sa pustila do práce. Vytiahla z vody kotvu a uložila ju na dno člna. Zvyšným lanom priviazala k sebe dva člny, ktoré nám zostali, aby sme sa znovu nestratili, a potom zaistila povraz, ktorý strážil Olive pri jej opätovnom výstupe nad hmlu.

Nastala chvíľa rozpätého ticha, keď sme všetci s vyvrátenými hlavami upierali oči na kus lana visiaci z neba – akoby sme očakávali nejaké nebeské znamenie.

Enoch to nevydržal. „Tak ako?“ zvolal netrpezlivo.

„Vidím ju,“ doľahol k nám Olivin hlások, hoci sme ho v hukote vĺn sotva počuli. „Rovno pred nami.“

„To mi stačí,“ zakričala jej naspäť Bronwyn a zatiaľ čo my ostatní sme sa držali za bruchá a bezmocne sme sa zvíjali na lavičkách, Bronwyn vliezla do predného člna, chopila sa vesiel a navigovala smerom, ktorý udával Olivin krehký hlások ako hlas nášho neviditeľného strážneho anjela.

„Doľava... viac doľava... nie až tak veľmi!“

Takýmto spôsobom sme pomaly postupovali k pevnine, zatiaľ čo hmla sa nám držala ustavične v päťách, natahovala za nami dlhé sivé chápdlá pripomínajúce tenké prsty prízraku, ktorý nás chce stiahnuť späť.

Akoby sa s nami ostrov za žiadnu cenu nechcel rozlúčiť.

DRUHÁ KAPITOLA

Marazili sme na plytké dno a vyskákali sme z člnov práve vo chvíli, keď za sivými mrakmi pomaly mizli posledné lúče slnka, necelú hodinu pred tým, než sa celkom zotmie. Pristáli sme na skaliskách pokrytých vysychajúcimi chaluhami, ktoré ožívali len v čase prílivu, no ja som mal v tej chvíli pocit, že sme sa ocitli na najkrajšej pláži na svete, omnoho krajšej než turisticky atraktívne pláže s bielym pieskom u nás doma. To, že tu stojíme, znamenalo, že sme to zvládli. Nemohol som však ani len tušiť, čo pri pohľade na neznámy breh cítia ostatní; niektorí z nich nikdy v živote neopustili Cairnholm a teraz sa okolo seba neisto obzerali, prekvapení z toho, že sme všetci nažive, a netušiac, čo s tým.

Nohy sme mali ako z gumy. Fiona pozbierala na pobreží za hrst drobných slizkých kamienkov, vložila si ich do úst a chvíľu ich prevažovala na jazyku, akoby sa všetkými piatimi zmyslami potrebovala presvedčiť, že sa jej to naozaj nesníva – tak nejako som sa cítil, keď som sa po prvý raz ocitol v slučke slečny Peregrinovej. Nikdy predtým som tak veľmi nepochyboval, či môžem veriť vlastným očiам. Bronwyn zastonala a na smrť vyčerpaná sa hodila na zem. Zhrčili sme sa okolo nej a zasypávali sme ju slovami vďaky za všetko, čo pre nás urobila, no bol to zvláštny pocit; to, za čo sme jej boli vďační, bolo priveľké a slová vďaky primalé, a hoci sa nás sama pokúšala umlčať, nevládala ani len pohnúť rukou. Emma s ostatnými chalanmi zatiaľ pritiahli naspäť Olive.

„Si celá modrá!“ vykrikla Emma, keď sa z hmly vynorila Olivina anjelská tvárička, a vyskočila, aby ju stiahla rovno do svojho náručia. Olive bola do nitky premočená a premrznutá a zuby jej neprestajne drkotali.

Nemali sme žiadne prikrývky, ba dokonca ani len kúsok suchého oblečenia, ktorý by sme jej dali, a tak Emma aspoň prikladala svoje večne horúce dlane na Olivino drobné telíčko, až kým sa neprestala triasť. Fionu s Horaceom poslala, aby na pobreží našli zopár kúskov vyplaveného dreva na oheň. Kým sme na nich čakali, obstúpili sme člny a dávali sme dokopy zoznam vecí, o ktoré sme počas búrky prišli. Bol to žalostný výpočet, z ktorého vyplynulo, že takmer všetko, čo sme si so sebou vzali, teraz leží na dne mora.

Zostalo nám len to, čo sme mali na sebe, pár hrdzavých plechoviec s trochou jedla a Bronwynin lodný kufor, očividne nezničiteľný a nepotopiteľný – no taký nepredstaviteľne ťažký, že nik okrem nej ním nedokázal ani len pohnúť. Ponáhľali sme sa otvoriť jeho železný zámok s nádejou, že vnútri objavíme niečo užitočné alebo aspoň niečo, čo sa dá zjesť, no jediné, čo sme dnu našli, bola kniha s názvom *Príbehy Neobyčajných* a so stránkami nasiaknutými morskou vodou a staromódna kúpeľňová rohožka s iniciálami ALP, ktorá zjavne kedysi patrila slečne Peregrinovej.

„Och, vďaka vám, nebesia! Hlavne, že máme rohožku!“ predniesol Enoch s kamennou tvárou. „Sme zachránení!“

Všetko ostatné sme stratili, aj obidve mapy – malú, pomocou ktorej nás Emma navigovala pri plavbe na pevninu, aj ten obrovský, v koži viazaný atlas slúčiek a Millardov vzácny zberateľský kúsok, ktorý s takou úzkostlivosťou opatroval. Len čo si uvedomil, že o *Mapu dní* naozaj navždy prišiel, začal namáhavo dýchať. „Na svete existuje len päť kópií. To bola jedna z nich,“ zastonal. „Nevyčísliteľná strata! A to už ani nehovorím o tom, koľko vlastných poznámok a komentárov som do nej za tie roky dopísal!“

„Aspoňže nám zostali *Príbehy Neobyčajných*,“ dodala Claire a žmýkala si morskú vodu zo svetlých kučeravých vlasov. „Nezaspím, kým si pred spaním jednu z nich nevypočujem.“

„Rozprávky sú nám nanič, keď nevieme, kadiaľ vedie cesta,“ zavrčal Millard.

Zamyslel som sa: Kadiaľ vedie cesta kam? Zrazu som si uvedomil, že v tej horúčkovitej snahe čo najskôr uniknúť z ostrova sme vedeli len

Fiona s Horaceom sa k nám blížili z diaľky, najväčšie balvany obchádzali oblúkom. Fionine vlasy rozfúkané vetrom vyzerali ako búrkové mračno, Horace si zasa z oboch strán dlaňami pritískal k hlave cylinder, aby mu ho vietor náhodou neodfúkol. Nikto nechápal, ako sa mu podarilo nestraťiť ho počas búrky, hoci teraz vyzeral skôr ako zlisovaný lodný komín. Za nič na svete by si ho však nebol ochotný zložiť z hlavy, lebo, ako opakovane vyhlasoval, nič iné by sa k jeho na mieru šitému – hoci do nitky premočenému a zablatenému – obleku nehodilo.

V rukách však nič neniesli. „Nenašli sme žiadne drevo,“ zúfalo vyhlásil Horace, keď podišli bližšie.

„Pozreli ste sa vôbec do lesa?“ spýtala sa Emma a ukázala prstom k línii stromov za piesočnými dunami.

„Je to tam desivé,“ pokrútil hlavou Horace. „Dokonca som počul húkať sovu.“

„Odkedy sa bojíš operencov?“

Horace mykol plecami a zabodol oči do piesku. Fiona doňho strčila laktom, na čo sa spamätal a povedal: „Objavili sme však niečo iné.“

„Nejaký prístrešok?“ vyzvedala sa Emma.

„Cestu?“ neodolal Millard.

„Zatúlanú hus, ktorú si upečieme na večeru?“ pridala sa Claire.

„Nie,“ odpovedal Horace. „Balóny.“

Všetci zarazene zmlkli.

„Aké balóny?“ zmätene sa spýtala Emma.

„Také tie obrovské, v ktorých sedia ľudia.“

Emma zbledla. „Ukáž kde.“

V zástupe sme sa vydali tam, odkiaľ pred chvíľou prišli, za skalnatý výbežok pláže, hore, na malé návršie. Premýšľal som, ako sme si mohli nevšimnúť čosi natoľko nápadné, ako sú lietajúce balóny, až kým sme sa nevyšplhali na samý vrch. Vtedy som ich zbadal – nie pestrofarebné kvapky obrátené naopak z kalendárov a motivačných plagátov („Za hranice vašich možností, a ešte ďalej!“), ale pár nevelkých vzducholodí: dva čierne podlhovasté vaky naplnené plynom, pod ktorými viseli jednoduché

kostry kabín s pilotom. Boli nevelké, leteli nízko a striedavo prelietavali nad pevninou a okrajom mora, akoby prečesávali terén. Nevýrazný hukot ich motorov zanikal v hluku príboja. Emma okamžite zavelila, aby sme sa bežali schovať do vysokej trávy, preč z dohľadu.

„Hľadajú ponorky,“ odpovedal Enoch na otázku, ktorú zatiaľ nikto nestihol položiť. Millard bol síce jednoznačne najvyššou autoritou, pokiaľ išlo o mapy a knihy, no keď prišlo na vojenské záležitosti, tu bol naslovo-
vzatým expertom Enoch. „Nepriateľské plavidlá sa dajú najľahšie spozorovať zo vzduchu,“ vysvetľoval.

„Prečo však potom lietajú tak nízko nad pevninou?“ spýtal som sa. „Nemali by letieť viac nad morom?“

„To neviem.“

„Myslíš, že by mohli hľadať... nás?“ nasmelo pípól Horace.

„Ak sa pýtaš, či to nemôžu byť Nemŕtvi,“ odvetil mu Hugh, „potom si fakt na hlavu. Tí predsa bojujú na nemeckej strane. Ich ponorka patrila nemeckej armáde.“

„Nemŕtvi sa spoja s kýmkoľvek, ak to prospeje ich záujmom,“ namietal Millard. „Nepochybujem, že prenikli do organizácií na oboch stranách, len aby z toho vyťažili čo najviac.“

Nedokázal som od tých vzdušných plavidiel odtrhnúť oči. Vyzerali desivo, ako nejaký robotický hmyz s bruchom plným infikovaných vajícok.

„Nepáči sa mi to,“ zamračil sa Enoch a jeho mozog zjavne pracoval na plné obrátky. „Očividne prečesávajú pobrežie, nie vodu.“

„Lenže čo hľadajú?“ spýtala sa Bronwyn. Odpoveď bola jasná, len nás všetkých natoľko desila, že si nikto netrúfol vysloviť ju nahlas.

Hľadajú nás.

Tisli sme sa k sebe navzájom vo vysokej tráve a ja som cítil, ako sa Emme napli svaly. „Keď dám povel, bežte,“ zasyčala. „Najprv schováme členy, potom sa ukryjeme my.“

Počkali sme, kým piloti znovu zamieria bližšie k okraju mora, a vybehli sme z úkrytu, modliac sa, aby nás v tej diaľke nezbadali. V duchu som prosil, aby sa hmľa, ktorá nás pohltila na mori, vrátila a znovu nás

skryla. Uvedomil som si, že nám vlastne zachránila život; bez hmly by nás na mori, kde sme sa nemali kam ukryť, spozorovali zo vzduchu už dávno. Takto teda ostrov ešte raz, a zrejme naposledy, urobil niečo pre záchranu svojich neobyčajných detí.

* * *

Člny sme odvliekli do pobrežnej jaskyne, ktorej vchod ako tmavá puklina zíval v stene skalného útesu. Bronwyn bola vyštavená z veslovania a sama sa ledva vliekla, nieto aby ešte za sebou ťahala čln, takže sme sa do toho museli pustiť my ostatní. Fučiac a funiac sme postrkovali obrovské hrdzavé bruchá našich člnov, ktoré sa akoby náročky znovu a znovu zabávali nosmi do vlhkého piesku. Boli sme asi uprostred cesty k jaskyni, keď slečna Peregrinová vydala varovné zaškriekanie práve vo chvíli, keď sa spoza dún vynorili bzučiace vzducholode. Náhlý prílev adrenalínu spôsobil, že sme prudko vyštartovali a v letku sme dostali oba člny do jaskyne, zatiaľ čo slečna Peregrinová nešikovne skackala vedľa nás, píšuc svojím ovisnutým krídlom kľukatú čiaru do piesku.

Len čo sme zmizli v útrobach jaskyne, vyčerpane sme odkváci na prevrátené bruchá člnov a naše dychčanie ozvenou zaplnilo celé tmavé a vlhké vnútro jaskyne, kde kvapkala voda. „Prosím, prosím, nech nás nevideli,“ úpenlivo bedákala Emma.

„Pri všetkých vtákoch! Stopy!“ vykrikol Millard a okamžite zo seba začal strhávať šaty, aby vybehol von a zahladil ryhy, ktoré zostali v piesku po člnoch; zo vzduchu určite vyzerali ako šípky ukazujúce priamo k nášmu úkrytu. Sledovali sme len, ako za sebou v piesku zanecháva odtlačky svojich malých chodidiel. Keby von vyšiel hocikto iný, nepochybne by ho zazreli.

O chvíľu sa vrátil, celý umazaný od piesku. Triasol sa od zimy a na hrudi mu svietila červená škrvna. „Už sú celkom blízko,“ lapal po dychu. „Urobil som, čo som mohol.“

„Znovu krvácaš!“ vykrikla Bronwyn. Bolo to Millardovo zranenie z predošlej noci, keď ho pri našom strete s nepriateľom škrabla zatúlaná

guľka. Hoci sa jeho rana akoby zázrakom hojila veľmi rýchlo, zďaleka ešte nebol celkom v poriadku. „Kde máš obváz?“

„Strhol som si ho. Nemohol som strácať čas rozväzovaním. Celá moja neviditeľnosť je mi naprd, ak sa nedokážem rýchlo vyzliecť!“

„Celá neviditeľnosť ti bude naprd, ak budeš mŕtv, ty tvrdohlavý somár,“ zahriakla ho Emma. „Teraz sa chvíľu nehýb a neprehryzni si jazyk. Bude to bolieť.“ Dva prsty pravej ruky si vložila do ľavej dlane, sústredila sa, a keď ich o chvíľu vytiahla, končeky mala dočervena rozpalené.

Millard sa mykol. „Hej, Emma, upokoj sa. Bol by som radšej, keby si...“

Emma pritlačila prsty Millardovi na ranu. Zakvílil. Do vzduchu sa vzniesol zápach spáleného mäsa a tenký prúžok dymu. Krvácanie však okamžite ustalo.

„Určite mi tam zostane jazva,“ zaskučal Millard.

„Už len tebe to môže prekážať. Veď ju nikto neuvidí.“

Millard nasupene vzdychol, no zostal ticho.

Dunenie strojov sa čoraz viac približovalo, až sa nakoniec ich hukot ozývala celá jaskyňa. Predstavoval som si, ako sa vznášajú vo vzduchu, sledujú naše stopy a plánujú útok. Emma sa o mňa oprela plecom. Maličkí sa zhľkli okolo Bronwyn, aby ich ukryla vo svojom obrovskom náručí. Napriek našim neobyčajným schopnostiam sme boli úplne bezmocní: jediné, na čo sme sa v tej chvíli zmohli, bolo chúliť sa jeden k druhému, žmúriť do tmy, aby sme aspoň matne videli tváre ostatných, utierať si nosy a dúfať, že naši nepriatelia to nakoniec vzdajú a odletia.

Nakoniec zvuk motorov naozaj začal slabnúť, a len čo sme znovu jeden druhého počuli, Claire, stále schovaná v Bronwyninom náručí, hlesla: „Povedz nám príbeh, Wyn. Strašne sa bojím, ani trochu sa mi tu nepáči a radšej by som si vypočula niektorý z tvojich príbehov. Prosím...“

„Áno. Porozprávaj nám nejaký,“ žobronila Olive. „Niektorý z *Príbehov Neobyčajných*, tie mám najradšej.“

Bronwyn bola hneď po slečne Peregrinovej, ba hádam niekedy dokonca ešte viac než ona, mamou všetkých maličkých. Ona ich ukladala večer do

postele, čítala im rozprávky a dávala pusu na dobrú noc. Vo svojom širokom náručí mala vždy dosť miesta a v ramenách dostatok sily, aby kohokoľvek z nich uniesla. Teraz však nebol čas na rozprávky – a presne to im aj povedala.

„Ale čoby nebol,“ zaprotestoval Enoch s neskrývaným sarkazmom. „Len sa vykašli na *Príbehy Neobyčajných* a pre zmenu nám porozprávaj ten, ako sa chovanci slečny Peregrinovej zachránili. Ako prežili bez kúska jedla a ako sa bez mapy a bez toho, aby ich po ceste roztrhali Bezduchí, dostali do bezpečia. Nesmierne by ma zaujímalo, ako sa ten príbeh končí!“

„Keby tak mohla rozprávať slečna Peregrinová!“ zafňukala Claire. Vymanila sa z Bronwyninho náručia a podišla k vtákovi, ktorý sa usadil na trupe jedného z člnov. „Čo máme urobiť, pani riaditeľka?“ obrátila k nej svoje veľké detské oči. „Prosím vás, premeňte sa. Veľmi vás prosím, buďte zasa ako predtým!“

Slečna Peregrinová ticho zahvívzda a pohladila jej krídlom hlávku. Podišla k nim aj Olive a po lícach jej stekali slzy. „Veľmi vás potrebujeme, slečna Peregrinová. Sme stratení a hrozí nám nebezpečenstvo, sme hladní, nemáme domov ani žiadnych priateľov, len jeden druhého, a veľmi vás potrebujeme, počujete?“

Čierne oči slečny Peregrinovej sa zaleskli, no vzápätí sa odvrátila, aby sme jej nevideli do tváre.

Bronwyn si kľakla k dievčatám. „Premenila by sa, keby mohla. No my už niečo vymyslíme, sľubujem. Už zakrátko.“

„Lenže čo?“ naliehala Olive a jaskynná ozvena jej otázku niekoľkokrát zopakovala.

Emma zrazu prudko vstala. „Ja ti poviem, čo urobíme,“ vyhlásila a všetky oči sa okamžite obrátili k nej. „Pôjdeme ďalej.“ Vyriekla to s takým odhodlaním, až ma striaslo. „Budeme kráčať čoraz ďalej a ďalej, až kým nedôjdeme do mesta.“

„Čo ak najbližších päťdesiat kilometrov žiadne mesto nie je?“ zapochyboval Enoch.

„Potom prejdeme päťdesiatjeden kilometrov. Som si istá, že až tak veľmi sme sa od kurzu neodklonili.“

„A čo ak nás Nemŕtvi zhora zbadajú?“ zapojil sa Hugh.

„Nezbadajú. Dáme si pozor.“

„A čo ak si na nás počkajú práve v tom meste?“ spýtal sa Horace.

„Budeme predstierať, že sme Obyčajní. Neodhalia nás.“

„To jediné mi nikdy veľmi nešlo,“ zavtipkoval Millard.

„Na teba sa spolieham najviac, Mill. Budeš naša predsunutá hliadka a zoženieš nám všetko, čo budeme potrebovať.“

„Ak tým chceš vyjadriť, že dôveruješ mojim zlodejským schopnostiam, tak to beriem,“ povedal hrdo. „Pokiaľ ide o dlhoprsté umenie, som v ňom ozajstný majster.“

„Lenže čo potom?“ zamračil sa Enoch. „Aj keby sa nám podarilo zohnať niečo na jedenie a nejaké miesto, kde by sme v suchu a teple prespali, budeme tam vonku celkom bezbranní, zraniteľní, vydaní napospas nebezpečenstvu, bez slučky a bez úkrytu... a navyše slečna Peregrinová je... slečna je stále...“

„Nájde sa slučka,“ rozhodne odvetila Emma. „Vieš, že ten, kto hľadá, vždy nájde, pretože dokáže čítať aj tie najnepatrnejšie znamenia. A keby sme predsa len žiadne nenašli, skúsime pohľadať niekoho Neobyčajného, ktorý nám ukáže, ako sa dostať k najbližšej slučke. Tam vyhladáme ymbrynku, ktorá potom pomôže slečne Peregrinovej.“

Nikdy predtým som nestretol človeka s takou bezhraničnou odvahou, akú mala Emma. Vyžarovala zo všetkého, čo robila: z toho, ako kráčala, s hrdo vztýčenou hlavou a vystretými plecami; ako rozhodne zatínala zuby, keď dospela k nejakému rozhodnutiu; z toho, že každá z jej viet sa končila nekompromisnou bodkou. Bolo to nákazlivé a jedna z mnohých vecí, ktoré som na nej zbožňoval, až som v tej chvíli musel bojovať s chuťou pobozkať ju, hneď tam a v tej chvíli, pred zrakmi ostatných.

Hugh si odkášľal a včely, ktoré mu vyleteli z úst, zavesili do vzduchu mihotavý otáznik. „Ako si tým, dopekla, môžeš byť taká istá?“ obrátil sa na ňu.

„Lebo som,“ pohodila hlavou a pomädlila si ruky na znak toho, že nemá čo dodať.

„Nerád ti kazím tvoj skvelý motivačný prejav,“ nevzrušene sa zapojil do debaty Millard, „ale pokiaľ vieme, slečna Peregrinová je posledná ymbrynka, ktorá zostala na slobode. Spomeň si, čo nám povedala slečna Avocetová-Šabliarka: Nemŕtvi už celé týždne prečesávajú slučky a berú ymbrynky do zajatia. Takže aj keby sa nám podarilo nejakú slučku nájsť, nebudeme vedieť, či v nej nájdeme ymbrynku alebo číhajúceho nepriateľa. Nemôžeme predsa chodiť od slučky k slučke, klopať na dvere a dúfať, že za nimi nečíhajú Nemŕtvi!“

„Alebo či na okolí nesledia vyhľadovaní Bezduchí,“ dodal Enoch.

„Práveže vôbec nemusíme dúfať,“ ozvala sa Emma a s úsmevom sa otočila ku mne. „Jacob nám to predsa dopredu povie.“

V sekunde som stuhol. „Ja?“

„Dokážeš Bezduchých vycítiť na diaľku, nie?“ spýtala sa Emma. „Okrem toho, že ich vidíš.“

„Keď sú niekde nablízku, chce sa mi vracat,“ pripustil som.

„Ako nablízku?“ zaujímal sa Millard. „Z niekoľkých metrov na nás ešte stále dočiahnu chápadlami. Potrebovali by sme, aby si ich dokázal odhaliť z omnoho väčšej diaľky.“

„Nikdy som nemal príležitosť nejako si to otestovať,“ povedal som úprimne. „Je to všetko pre mňa veľmi nové.“

Doteraz som sa vlastne stretol iba s jedným Bezduchým, Malthusom, ktorý slúžil doktorovi Golanovi, zabil môjho starého otca a takmer ma utopil v Cairnholmskej bažine. Ako ďaleko odo mňa sa asi nachádzal, keď som po prvý raz zacítil, že ma sleduje v okolí môjho domova v Englewoode? To som naozaj nedokázal povedať.

„Stále môžeš na svojich schopnostiach pracovať,“ povzbudivo dodal Millard. „Neobyčajnosť je trochu ako sval – čím viac ju používaš, tým lepšie funguje.“

„Ale veď je to šialenstvo!“ nedočkavo vykrikol Enoch. „Sme v poriadnej kaši, ak nás má zachrániť tento tu! Veď je ešte len decko – normálny vyplašený chalanisko, ktorý nevie o našom svete takmer nič.“

„Nie je *normálny*!“ zahriakla ho Emma, akoby práve použil jednu z najhorších nadávok. „Je jedným z nás!“